

10.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 5 grudnia 1921 r.

w przedmiocie domów bankowych i kantorów wymiany na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego.

Na mocy art. 13 ustawy z dnia 23 marca 1920 r. o nadzorze nad przedsiębiorstwami bankowymi i kantorami wymiany (Dz. U. R. P. № 30, poz. 175) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 sierpnia 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia na województwa nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz powiaty białowieski, grodzieński i wołkowyski województwa białostockiego mocy obowiązującej ustawy z dnia 23 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 71, poz. 478) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby, pragnące uzyskać koncesję na otwarcie i prowadzenie domu bankowego lub kantoru wymiany, powinny złożyć w Ministerstwie Skarbu odpowiednie podanie.

Podanie to powinno zawierać:

- 1) imię i nazwisko petenta, jego zawód i stałe miejsce zamieszkania,
- 2) projektowane brzmienie firmy przedsiębiorstwa i wskazanie miejsca jego siedziby,
- 3) wysokość kapitału zakładowego,
- 4) rodzaj i zakres prowadzonych operacji.

§ 2. Koncesji udzielać się będzie tylko pełnoletnim i nieposzlakowanym obywatelom Rzeczypospolitej; w tym celu do podania powyżej wymienionego należy załączyć:

- 1) świadectwo władzy policyjnej stałego miejsca zamieszkania petenta, że jest on obywatelem polskim i liczy przynajmniej 21 lat życia;
- 2) świadectwo, że petent nie był sądownie karany i nie znajduje się pod sądem lub śledztwem;
- 3) świadectwo właściwego sądu okręgowego, że petent niema ogłoszonej upadłości;
- 4) dowód fachowego uzdolnienia do prowadzenia zamierzonego przedsiębiorstwa;
- 5) dowód, że projektowany kapitał zakładowy został w gotówce lub w polskich państwowych papierach procentowych złożony do polskiej krajowej Kasy pożyczkowej lub miejscowej Kasy Skarbowej do depozytu na rachunek Ministerstwa Skarbu.

§ 3. Jeżeli dom bankowy lub kantor wymiany ma powstać pod postacią spółki firmowej (jawnej) lub komandytowej — to do podania wymienionego w art. 1 powinien być dołączony wierzitelny odpis umowy spółki. W tym wypadku przepisy, zawarte w ust. 1—3 § 2, dotyczą również wszystkich spółników osobiście odpowiedzialnych.

§ 4. Wszystkie domy bankowe i kantory wymiany na obszarach w § 14 nin. rozp. wymienionych czynne przed dniem 19 lutego 1921 r. t. j. przed

wejściem w życie ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. (Dz. U. R. P. № 11, poz. 93) na mocy koncesji wydanych przez b. „Zarząd Cywilny Ziemi Wschodnich i b. Zarząd Cywilny Ziemi Wołyń i Frontu Podolskiego” mogą nadal istnieć prawnie o ile otrzymają koncesję w myśl art. 12 ustawy z dnia 23 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 30, poz. 175). Właściciele takich przedsiębiorstw o ile pragną prowadzić je nadal na warunkach określonych ustawą o nadzorze nad przedsiębiorstwami bankowymi i kantorami wymiany z dnia 23 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 30, poz. 175), powinny złożyć w Ministerstwie Skarbu podanie zawierające:

- 1) brzmienie firmy przedsiębiorstwa, dokładny adres siedziby głównej i oddziałów,
- 2) imię i nazwisko właściciela,
- 3) wysokość kapitału zakładowego i kapitałów zapasowych przedsiębiorstwa,
- 4) rodzaj i zakres prowadzonych operacji.

Do powyższego podania należy dołączyć:

- a) wierzitelny wyciąg z rejestru handlowego,
- b) dowody stwierdzające czas powstania i istnienia przedsiębiorstwa,
- c) bilans za rok 1920 oraz miesięczne bilanse surowe za miesiąc 1921 r., które wpłynęły do dnia wniesienia podania,
- d) dokładny wykaz zatrudnionych w przedsiębiorstwie zarządzających prokurentów i innych pracowników oraz dokumenty ich dotyczące a wyszczególnione w § 2 ust. 1—4 niniejszego rozporządzenia,
- e) oryginały lub uwierzytelnione odpisy dokumentów na których podstawie przedsiębiorstwo było dotychczas czynne.

Od przedstawienia powyższych dokumentów wolne są te osoby, które już poprzednio złożyły je w Ministerstwie Skarbu. W tym wypadku w podaniu wskazać należy kiedy dokumenty te zostały złożone.

Osoby, których przedsiębiorstwa już były czynne w dniu ogłoszenia ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. (Dz. U. R. P. № 16, poz. 93) winny udowodnić bilansami posiadanie minimalnego kapitału zakładowego, wymaganego w myśl § 5 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Najmniejszą wysokość kapitału zakładowego art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 30, poz. 175) oraz § 1 ust. 3 i § 4, ust. 3 niniejszego rozporządzenia określa się w sumie marek polskich.

dla miast	dla domów bankowych	dla kantorów wymiany
Grodna, Baranowicz, Brześć		
n/Bugiem, Pińska, Kowla, Włodzimierza Woł., Łucka, Dubna, Równa i Ostroga	300.000	150.000
dla wszystkich innych miast	200.000	50.000

§ 6. Koncesja upoważnia do prowadzenia tylko jednego przedsiębiorstwa. Dla każdego oddziału używać należy osobną koncesję w myśl warunków ustawy z dnia 23 marca 1920 r. oraz niniejszego rozporządzenia—jak dla samoistnego przedsiębiorstwa.

§ 7. Przedsiębiorstwa czynne przed wejściem w życie ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. powinny podanie o koncesję wnieść do Ministerstwa Skarbu najpóźniej przed upływem 1 miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Przedsiębiorstwa, których podania w powyższym terminie nie będą złożone, mają obowiązek przystąpienia do likwidacji swoich interesów i zamknięcia przedsiębiorstw w terminie przewidzianym w § 10 ust. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Przedsiębiorstwa istniejące, które w terminie przepisany w § 7 niniejszego rozporządzenia złożyły podania o koncesję na dalsze ich prowadzenie, mogą być czynne dalej, aż do czasu rozstrzygnięcia podania przez Ministerstwo Skarbu (art. 9).

§ 9. Na wniesione podanie każdy petent otrzyma rezolucję pisemną. Petenci, których podania będą uwzględnione powinni w przeciągu 2 tygodni od daty zawiadomienia, złożyć w polskiej krajowej Kasie pożyczkowej lub w miejscowej kasie skarbowej specjalną opłatę w złocie w stosunku 1% od kapitału zakładowego, najmniej jednak w sumie 1000 mk. w monetach złotych wartości imiennej, obliczając wartość tychże monet według tabeli załączonej do art. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 lutego 1920 r. w sprawie płacenia cła od niektórych towarów w złocie (Dz. U. R. P. № 19 z dn. 1 marca 1920 r. poz. 98) — oraz kaucję przewidzianą w art. 6 ustawy z dnia 23 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 30 z 1920 r. poz. 175). Po złożeniu właściwych tego dowodów petent na ich podstawie otrzyma stanowczą koncesję, zdeponowany kapitał zakładowy zaś zostanie mu zwrócony.

Kaucję składać można w gotówce lub w polskich państwowych papierach procentowych, należy zaś wnieść ją do polskiej krajowej Kasy pożyczkowej lub do miejscowej kasy skarbowej do depozytu Ministerstwa Skarbu.

§ 10. Petenci, których podania będą odrzucone, mają obowiązek w ciągu 14 dni po doręczeniu im rezolucji odmownej (art. 9) odebrać w Ministerstwie Skarbu załączniki do ich podań.

Właściciele istniejących domów bankowych, którzy nie otrzymają zatwierdzenia koncesji, mają obowiązek w przeciągu 4 miesięcy od daty orzeczenia o odmowie zlikwidować swoje przedsiębiorstwa i zamknąć je.

Istniejące kantory wymiany, których koncesji nie zatwierdzono, powinny być zamknięte w przeciągu 1 miesiąca od daty orzeczenia o odmowie.

Terminy te nie mogą być odraczane.

Likwidacja lub zwinienie przedsiębiorstwa, nie przeprowadzone we właściwym terminie pociąga za sobą odpowiedzialność w myśl art. 10 ustawy z dnia 23 marca 1920 r.

§ 11. Ustanowienia prokury lub pełnomocnictwa do zarządzenia domem bankowym albo kantorem wymiany oraz wybór członków zarządu takiego przedsiębiorstwa, o ile ono zostanie zorganizowane w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością podlega zatwierdzeniu Ministra Skarbu.

§ 12. Domy bankowe obowiązane są:

- 1) przedstawiać do Ministerstwa Skarbu bilanse roczne i miesięczne:
 - roczne — najpóźniej w terminie 3-miesięcznym po zamknięciu roku operacyjnego, miesięcznie zaś w terminie 15-dniowym po upływie ostatniego miesiąca,
- 2) ogłaszać bilanse roczne w terminie przewidzianym dla składania ich w Ministerstwie Skarbu (ust. 1) w Monitorze Polskim,
- 3) wywieszać bilanse roczne i miesięczne w lokalu przedsiębiorstwa (centrali i oddziałach) na widocznym miejscu.

§ 13. W lokalach domów bankowych i kantorów wymiany należy na widocznym miejscu wywieszaćienne kursy giełdowe.

Każdemu klientowi należy przy operacjach wymiennych wydawać kwit z wyszczególnieniem sumy, kursu i daty transakcji.

§ 14. Rozporządzenia niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa biłostockiego.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie rozporządzenia w przedmiocie domów bankowych i kantorów wymiany, które na tych obszarach dotychczas obowiązywały.

Minister Skarbu:

Michalski

11.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 16 grudnia 1921 r.

zmieniające §§ 5 i 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 lipca 1921 r. w przedmiocie określenia ilości komisji szacunkowych dla podatku dochodowego, ich miejsca urzędowania, tudzież rozciągnięcia kompetencji komisji szacunkowych i odwoławczych na obszarze b. zaboru austriackiego.

Na mocy artykułu 32 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowych podatkach dochodowym i majątkowym (Dz. U. R. P. № 82 poz. 550), oraz art. 8 ustawy z dnia 8 kwietnia 1919 r. o objęciu administracji skarbowej przez Ministerstwo Skarbu na ziemiach b. zaboru austriackiego (Dz. P. P. P. № 81 poz. 261) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 75 poz. 517) w przedmiocie określenia ilości komisji szacunkowych dla podatku dochodowego, ich miejsca urzędowania, tudzież rozciągnięcia kompetencji komisji szacunkowej i odwoławczej na obszarze b. zaboru austriackiego ulega następującym zmianom: